

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa S. S.

przeciwko E. S.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1617 (tysiąc sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwana E. S. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 kwietnia 2015 r., w którym zmieniony został wyrok Sądu Rejonowego z dnia 23 czerwca 2014 r. w ten sposób, że uzgodniono treść księgi wieczystej określonej w pozwie przez wpisanie w jej dziale II jako współwłaściciela S. S. i E. S. po ½ części. Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 23 czerwca 2014 r. oddalono powództwo S. S. o uzgodnienie treści wspomnianej księgi wieczystej z istniejącym stanem prawnym w zakresie prawnego statusu nieruchomości lokalowej.

W skardze kasacyjnej wskazano zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania,

skarżąca wyjaśniła, że w rozpoznawanej sprawie występują istotne zagadnienia prawne oraz pojawiła się potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości w praktyce (s. 3-4 skargi). Ponadto strona skarżąca podniosła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, treść skargi kasacyjnej i zawartej w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz treść odpowiedzi powódki na skargę kasacyjną pozwanej, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie - wbrew stanowisku skarżącej - nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Nie pojawiło się bowiem istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawa materialnego. Nie można też twierdzić, że skarga kasacyjna jest uzasadniona w świetle art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że w rozpoznawanej sprawie analizowano skuteczność prawną pełnomocnictwa notarialnego z dnia 31 sierpnia 2009 r. (k. 19 i n. akt sprawy) i prawną skuteczność umowy o dział spadku z dnia 12 sierpnia 2011 r., w której pozwana E. S. występowała zarówno we własnym imieniu (jako spadkobierczyni E. M. S.), jak i - powołując się na wspomniane pełnomocnictwo - w imieniu brata E. S. (mocodawcy; § 4 tej umowy, k. 22-26 akt sprawy). Pełnomocnictwo notarialne nie było przez Sąd kwestionowane, natomiast Sąd Okręgowy uznał za uzasadniony zarzut naruszenia art. 103 k.c., aczkolwiek z innych powodów niż wskazywane w apelacji powódki. Zdaniem Sądu, w związku z zawarciem umowy o dział spadku także w imieniu mocodawcy doszło do przekroczenia przez pełnomocnika (pozwaną) zakresu udzielonego umocowania. Ten zakres ustalono w oparciu o treść dokumentu pełnomocnictwa (k. 19 akt sprawy), a także zgodnie z dłuższym wywodem zawartym na s. 12-13 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia (art. 65 § 1 k.c.). Jednocześnie ustalono, że nie nastąpiło potwierdzenie dokonanej czynności prawnej przez osoby uprawnione, tj. przez mocodawcę i jego następcę prawnego (córkę). W tej sytuacji trafnie przyjęto, że umowa notarialna z dnia 12 sierpnia 2011 r. nie może wywierać

skutków prawnych, co w zasadniczy sposób pozwalało rozstrzygnąć o treści zgłoszonego przez powódkę żądania. Istotą sporu była zatem kwestia ustalenia, czy pozwana jako pełnomocnik brata – E. S. działała w ramach udzielonego mu umocowania, a nie zagadnienia podane w treści postawionych przez pozwaną pytań ma na s. 3-4 skargi kasacyjnej.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do postanowień art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., §§ 6 i 13 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).